

תתיא הלכות עירובין שפג-שפה

אינו חוזר וניעור הואיל ובשעת עשייתו לא היה הנכרי עומד למות בשבת וגם לפי שעדיין לא קנו עירוב מעולם^ט (עיין סימן שע"ד^ז).

ואינו דומה לישראל המבטל רשות לשנים שעירכו שהם מותרים שעירובם חוזר וניעור לפי שבשעירובי מבטל יום היה גם זה ראוי לערב עמהם לפיכך אינו מבטל עירובם כששכח ולא עירב עמהם^{קא} משא"כ נכרי שאינו ראוי לערב עמהם הוא מבטל את עירובם כשלא השכיר להם רשותו שבחצור^{קב} וכיון שנתבטל מבטל יום אינו חוזר וניעור משחשבה שאין מערבים משתחשך^{קג}:

שפד נכרי אכסנאי אם מעכב וכו' סעיף אחר:

א נכרי הנכנס לאחד מבתי החצר לשם אכסנאות אם נכנס שלא ברשות אינו אוסר לעולם^א ואם נכנס ברשות שהשכירו או השאלו לו הדר מיוחד לאכילה^ב אם הוא רגיל לבא אוסר מיד בבואו ואם אינו רגיל אינו אוסר עד לאחר שלשים יום כמו שנתבאר בסימן ש"ע^ג באכסנאי ישראל ונכרי שיש לו חוב על הבית נקרא נכנס ברשות^ד.

ואנשי חיל המלך שנכנסו בבתי היהודים מהם בחוקה ומהם ברצון אם יש לבעלי בתים כאותם חדרים שנכנסו בהם הנכרים כלים שאינם ניטלים בשבת אינם אוסרים עליהם בכל ענין^ה ואם לאו אוסרים בחצרות שנכנסו בהן ברשות לאחר ל' יום אע"פ שאינם רגילים לבא שם אבל הנכנסים בחוקה אינם אוסרים לעולם^ו.

(וכל זה באכסנאים שאינם קבועים שם אבל המשכיר ביתו לנכרי לדור בו בקביעות שנה או שנתיים אינו אוסר בכל ענין שבדראי לא השכיר לו ביתו על דעת שיאסר עליו בקביעות כל השנה כולה^ז וכמ"ש בסימן שפ"ב^ח):

שפה דין צדוקי ומומר בעירוב וכו' סעיפים:

א הצדוקים הם כישראל ומבטלים רשות^א ואין צריך לשכור מהם כדי להרחיק דירתו מהם הואיל והם שומרי שבת^ב ואינם עובדים אילים אבל עירוב שלהם אינו מועיל כיון שאינם מודים בעירוב^ג:

ב כותי הרי הוא כשאר נכרים ואין לו תקנה אלא בשכירות^ד:

להניח שום דבר – ראה לעיל סי' שפב סמ"ו.
ו' שולח רשב"א המנומרת סי' רכ. שול"ע ס"ב.
ז' ב"י ד"ה השיב הרשב"א. לנכוס ס"ב. אליה וזו"א ס"ק
ח' וראה ס"א ס"ק ב.
ט' לישב קשיית הפ"ו ס"ק א.
ט' סעיף ב.

סימן שפח

א מושב סא, ב. גמרא סא, ב. מור ושול"ע ס"א. וראה לעיל סי' קצט ס"ב.
ב לנכוס ס"א. עיי' תוס' סא, ב סו"ה הדר.
ג המבטל ס"ב הפ"ו. מור ושול"ע שם.
ד תולין דף ו', א. רש"י שם ד"ה לנבל רשות. מור ושול"ע ס"ב. וראה לעיל סי' קצט ס"ב. סי' רמו ס"ב.

יט וראה לעיל סי' ט, שאפילו אם קנו עירוב (כגון שהנכיר בא בשבת) אין אומרים חוזר וניעור (כששכרו ממנו).

כ סעיף א.

כא תוס' סה, ב ד"ה דאתא. רא"ש שם. וראה גם מ"א ס"ק ב.

כב כדלעיל שפב ס"א (רשותו שבחצור) וש"נ. כג כדלקמן סי' שפג ס"ג.

סימן שפד

א ירושלמי פ"ו ה"ב. תוס' סג, ב ד"ה ושלחם. רא"ש פ"ו סמ"ו. מור ושול"ע ס"א.
ב כדלעיל ה"ב אינו אוסר כדלעיל סי' שע ס"ה וס"ו.
ג סעיף י. ושמ, הדינו כאינו יכול למלקי תוך הענין.
ד וז"א ס"ק א.
ה כדלעיל סי' שע ס"ב – בישראל. ואם יש לו רק רשות